

Brief28Mei2013

Beste Vrienden,

Ik krijg berichten uit Nederland dat de lente is begonnen. Dat kunnen wij hier nooit zeggen: het is altijd zomer; de tijd gaat dan ook langzamer. Alles gaat langzamer, en er hangt een ontspannen sfeer, zo van: als het vandaag niet lukt lukt het morgen wel. Wij moeten het niet zozeer van seizoenen als wel van feesten hebben. Wij bereiden we ons dan ook vlijtig voor op het feest van de komende bezoekers in de maand juli. Dan valt er veel te vieren: 10 jaar geleden dat we van Kampala naar Kisumu liepen; 35 jaar geleden dat we Pandipieri begonnen; 60 jaar geleden dat ik priester gewijd werd. Dat laatste gaan we ook in Nederland vieren en wel op zondag 18 augustus in de St.Lambertus Basiliek in Hengelo. Vanwege al die drukte zal de Vriendenbrief van deze zomer komen te vervallen. Die van Pasen was trouwens extra dik en bevatte een goed overzicht van wat we hier doen en bereikt hebben. Soms zijn de resultaten van ons soort werken moeilijk in te schatten. Je kunt het soms horen van het commentaar van bezoekers. Een trouwe bezoeker waarmee ik deze week door de slums reed zei: Het valt me op dat de kinderen er nu veel gezonder uitzien dan toen ik hier jaren geleden voor het eerst kwam. De Nederlandse ambassadeur bracht een kort bezoek aan Pandipieri Centre en zei: Waar zijn de slums? Tja, als je ergens 35 jaar hebt gewerkt mag je wel verwachten dat het er een beetje minder als een slum uitziet.

We hebben een paar mooie feesten gevierd, naast de verre echo's van de Koningsfeesten in Amsterdam.. Eerst was hier twee weken geleden de priesterwijding van een Luo Mill Hiller; hij is benoemd voor de Dayaks, de vroegere koppennellers op Borneo in Malaysië; een andere Luo Mill Hiller werkt daar al. Ik vind het intrigerend dat daar bij de Dayaks een paar jonge Luo mannen werken: het woord dat bij me op komt is: World Wide Web. Wat doen ze daar? Overal ter wereld vind je muren tussen de mensen; zij gaan proberen wat van die muren te slechten; zij bouwen zelfs een brug tussen Malaysië en Kenia. Hoe? Door aan de slag te gaan bij de simpele mensen; door vriendelijkheid te propageren; door zich te richten op mensen die het zuur hebben; door mensen om zich heen te verzamelen die honger en dorsten naar gerechtigheid; om wraakzucht in te dammen; om geen corrupt maar een zuiver hart te hebben; om vrede teweeg te brengen. Dat is voor ons het Evangelie.

In datzelfde verband vierden wij Jacinta van Luijk, die haar Mill Hill contract op 1 mei met vijf jaar verlengde. Het is inspirerend om te zien hoe dat moeilijke werk in Kitale tussen de wanhopige vluchtelingen en de HIV-lijders zin aan haar leven geeft. Wij zijn ook blij dat de nieuwe paus klaarblijkelijk op onze golflengte zit.

Ons huis zit vol bezoekers uit Nederland; gezellig is dat. En we zien dan ook zelfs rookworst en hagelslag op tafel verschijnen. Tegenwoordig eten Afrikanen ook chocola. Toen ik in 1957 in Oeganda aankwam en kinderen wat van mijn meegebrachte chocola wou laten proeven, zeiden ze: "Dat is geen kleur die je kunt eten".

De gevaarlijke onrust is in Kenia voorbij. Nu zijn er alleen nog dat soort vechtpartijen die wij vrede noemen. De nieuwe parlementsleden hebben tot nu toe vooral voor hun torenhoge salarissen gevochten. Als zoethoudertje kregen alle 350 parlementsleden een auto van 5 miljoen shilling (Euro 50 000); dat leidde weer tot hevige protesten: het moest er een van 7 miljoen zijn (Euro 70 000).

Momenteel hebben we een zeer oude en zeer hoogwaardige bezoeker die overal pijn heeft. Hij kan niet uit zijn bed komen. Vanmorgen ben ik hem gaan helpen. Ik zei tegen hem dat hij eerst moest proberen zijn voeten uit het bed te doen en op de grond te krijgen; dat lukte; daarna verzocht ik hem om te proberen het gewicht van zijn bovenlijf boven de voeten te krijgen. "Ja ja," zei hij, "Al die filosofie. Mijn probleem is dat ik niet uit het bed kan komen."

Veel groeten en tot een volgende keer.

. Hans Burgman